

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/421/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612213134
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5612213134.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej, sudcov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, zastúpený spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO: 36 613 843, proti odporkyni: O. J., nar. XX.X.XXXX, bytom T. č. XXX, o zaplatenie 509,30 Eur s príslušenstvom, v konaní o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/22/2013-132 zo dňa 1. decembra 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/22/2013-132 zo dňa 01.12.2014 potvrdzuje.

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol podľa § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka a § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa návrh navrhovateľa na zaplatenie žalovanej sumy. Zároveň týmto rozsudkom nepriznal odporkyni podľa § 142 ods. 1 O.s.p. náhradu trov konania.

V dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou vznikol občianskoprávny vzťah, pre ktorý platí 3-ročná premlčacia doba. K splatnosti dlhu došlo vyhlásením jeho mimoriadnej splatnosti dňa 3.11.2006 a žaloba bola podaná na súde dňa 26.11.2012, teda po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby, na ktorú skutočnosť musel súd prihliadať v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na dohodu o uznaní dlhu zo dňa 29.7.2009, ktorá mala byť uzavretá ešte v čase plynutia premlčacej doby, okresný súd mal za to, že táto je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi, preto nemala za následok pretrhnutie plynutia premlčacej doby a začiatok plynutia novej premlčacej doby podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, že dlh v čase uznania trval. Na nastúpenie právnych účinkov uznania dlhu je potrebné, aby dlžník písomne uznal, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu a výšky. V spotrebiteľských právnych vzťahoch sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako „slabšej“ zmluvnej strany. Navrhovateľ ako iniciátor uzavretia dohody o uznaní dlhu a jeho splácaní v splátkach do dohody o splácaní dlhu v splátkach zakomponoval uznanie dlhu, a to s cieľom predĺžiť premlčaciu dobu na úkor odporkyne. Takýto postup treba považovať za nekalú obchodnú praktiku. Napokon súd prvého stupňa upriamil pozornosť na fakt, že predmetná dohoda o uznaní dlhu neobsahovala správne označenie veriteľa ani čísla zmluvy.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zmeny a vyhovenia návrhu, resp. zrušenia rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Odvolateľ

nesúhlasil s aplikáciou ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktoré nadobudlo účinnosť až po začatí daného konania. Jeho použitím došlo k porušeniu ústavného princípu právnej istoty a zákazu pravej retroaktivity. Na podporu svojho názoru poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR; k aplikácii § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa upriamil pozornosť na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.9.2014, sp. zn. 9Co/64/2013.

Odporkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. tento rozsudok podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

V súvislosti s odvolacou námietkou o nemožnosti aplikácie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení zákona č. 102/2014 Z. z. odvolací súd uvádza, že ochrana spotrebiteľa vyžaduje ingerenciu inštitútov práva materiálneho i procesného, súkromného i verejného. Práve oblasť spotrebiteľských vzťahov je charakteristická prelínaním sa právnych úprav z oblasti hmotnoprávnej a procesnej, tvorí akési pomyselné „spojivo“ medzi právom verejným a súkromným. Právna úprava je zahrnutá ako v inštitútoch zaradených do Občianskeho zákonníka, tak do Občianskeho súdneho poriadku, rovnako ako do osobitných zákonov upravujúcich parciálne otázky ochrany spotrebiteľa, ako aj do Exekučného poriadku.

O povahe právnej normy nerozhoduje formálne kritérium zaradenia právnej normy do právneho predpisu, ale charakter právnych vzťahov, ktoré táto právna norma reguluje. Ak právna norma reguluje vzájomné subjektívne práva a povinnosti svojich adresátov priamo, nesprostredkovane súdnym zásahom, pôjde o normu hmotnoprávnú. Procesné právo naopak stelesňuje všetky tie normy, ktoré regulujú ľudské správanie v konaní zameranom na poskytovanie súdnej ochrany pred súdnymi orgánmi.

Ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa normuje predovšetkým procesnú činnosť orgánu rozhodujúceho o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy a má preto charakter procesnoprávny. Týmto orgánom je najmä súd, čo vyplýva jasne a nepochybne z odvolávky normatívneho textu na premlčanie vo význame prekážky žalovateľnosti uplatneného subjektívneho práva. To, že zákonodarca použil v citovanej norme pojem premlčanie, ktoré je upravené v hmotnoprávných predpisoch, na tom nič nemení. Použil ho totiž v kontexte s prihliadaním na skutočnosti, ktoré bránia priznať plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy. Plnenie sa nepriznáva inak ako autoritatívnym deklaratórnym rozsudoch výrokom súdu - nemožno „priznať“ plnenie v hmotnoprávnom vzťahu, už len z toho dôvodu, že v súkromnoprávných vzťahoch majú subjekty rovné postavenie (jeden druhému nič „nepriznáva“ z pozície autority, ako je to pri verejnoprávných vzťahoch). Priznáva sa jednoznačne ochrana ohrozenému alebo porušenému subjektívnemu právu, čo je nepochybne a zrejme úloha civilného práva procesného.

Ustanovenie § 5b Zákon o ochrane spotrebiteľa upravuje postup súdu, a preto sa má použiť režim okamžitej aplikability procesných noriem, t.j. na všetky prípady v čase rozhodovania. Z tohto dôvodu nebolo zavedené ani osobitné prechodné ustanovenie, ktoré by účinky posúvalo na veci rozhodované po účinnosti predmetnej právnej úpravy, keďže vo všeobecnosti platí, že procesná norma sa má použiť od momentu jej účinnosti, a to aj na už začaté konania.

Na základe uvedených úvah bol odvolací súd presvedčený, že nové ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa okresný súd správne aplikoval, neporušil tak žiadne z procesných práv navrhovateľa, z ktorého dôvodu bolo nutné napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Pre úplnosť sa tiež žiada dodať, že v prípade podania žaloby vo vzťahu k premlčanej pohľadávke mohol navrhovateľ počítať so situáciou, že druhá procesná strana eventuálne vznesenie námietku premlčania; pokiaľ na dané premlčanie prihladol podľa zákona súd, jednalo sa o rovnocenný úkon, akoby námietku premlčania vzniesol samotný účastník. V zmysle uvedeného sa potom námietky navrhovateľa o porušení princípu právnej istoty či zákazu pravej retroaktivity javia ako neopodstatnené.

O trovách odvolacieho rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 (v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.), podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. V odvolacom konaní nebol navrhovateľ úspešný, odporkyňa si však náhradu trov druhostupňového konania neuplatnila.

Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 za, 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.